

ת"ד 11409/12 - מדינת ישראל נגד יצחק עטר

בבית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו
ת"ד 16-12-11409 מדינת ישראל נ' עטר
11 ספטמבר 2017

לפני כבוד השופט שרת קריספין-אברהם
בעניין: המאשימה
מדינת ישראל

ע"י בא כוחו עוז'ד בראון
נגד

הנאשם
ע"י בא כוחו עוז'ד נגולה
 יצחק עטר

זכור דין

הנאשם הודה והורשע, על פי הסדר טען אליו הגיעו הצעדים, בכתב אישום מתקון, שעוניינו, גרם תאונת דרכים בגין הנהיגה בקלות ראש וכן, עבירות של אי הגשת עזרה לנפגע בתאונת, אי מסירת פרטיים לנפגע בתאונת ואי הודעה על קרונות תאונה.

עסוקין באירוע חמוץ, מיום 10.6.16, במהלךו, נаг הנאשם ברכב פרטי בהרצליה, ברחוב ז'בוטינסקי, כאשר הוא מסיע ברכבו **6 נוסעים**, שניים מהם, יושבים בתא המטען של הרכב, ללא כסאות או חגורות בטיחות.

הנאשם נаг בנסיבות בלתי סבירה בתנאי הדרך ובاهיגתו לצומת האמור החל בפניה לרחוב הנדיב, סטה עם רכבו שמאלה, עליה על אי תנועה בניו ופגע עם חזית הרכב בעמוד רמזoor.

מעוצמת הפגיעה, נפל עמוד הרמזoor על רכב, בו נаг ג'ק ואשר עמד, בנתיב השמאלי ברחוב הנדיב, בשל האור האדום שدلך ברמזoor בכיוון נסיעתו ואילו חלקים מהרמזoor עצמו, נפלו על רכבה של פמליה אלזס, שנאגה ברכב שעמד בנתיב הימני, ברחוב הנדיב.

כתוצאה מהתאונת, נחבלו בגופם ג'ק ו-4 נוסעים ברכב הנאשם וכן, ניזוקו כל'י הרכב מעורבים והרמזoor שבנדון.

על אף האמור לעיל, בחר הנאשם לנוטש, רגלית, את הרכב ואת הנפגעים, לא הגיע להם עזרה, לא מסר להם פרטיו, לא דיווח למשטרת על קרות התאונת ולא המתין להגעת השוטרים שהזעיקו לזרת התאונת.

לא יתכן חולק, כי נטישת זירת תאונה, בנסיבות המקורה לעיל, יש בה, מעבר להפקחת נסעי הרכב והנפגעים האחרים, גם ממשום פגעה באפשרות לחזור את התאונת באופן מוצה.

ביום 29.3.17, הוגש כתב האישום המתקון, כמפורט לעיל והצדדים הציגו בפני בית המשפט הסדר טען, לפיו, ירצה הנאשם 10 חודשים פסילה בפועל, בניכו 6 ימי פסילה מנהלית שריצה וכן, יוטלו עליו, 4 חודשים פסילה על תנאי למשך 3 שנים, 6 חודשים מאסר על תנאי למשך 3 שנים וקנס בגין 2000 ל"נ.

הנאשם הודה במיחס לו, הורשע ומשחלו להישמע טעוני הצדדים לעונש ולא היה בהם, לשיטתי, כדי להצדיק את הסדר הטعون המקל שהזעיג, הבעתי בפני הצדדים את עמדתי, כמפורט בפרוטוקול.

עמוד 1

בשלב זה, ביקשו הצדדים דחיה, על מנת לשוב ולדון בהסדר הטעון.

ביום 24.4.17, הוצג בפני הסדר טעון מעודכן, לפיו, נוסף על רכיבי העונשה שהוצעו בדיון הקודם, יבצע הנאשם 280 שעות לתועלת הציבור, יחתום על התchia'בות כספית על סך 10000 ₪ במשך 3 שנים, להימנע מהଉירות בהן הורשע וכן, הוסף חדש פסילה נוספת.

הצדדים טענו לעונש, כמפורט בפרוטוקול והדיון נדחה על מנת ששירות המבחן יוכל להוכיח תכנית של"צ עבור הנאשם וכן, על פי החלטתי, התקבקש הממונה על עבודות השירות, ליתן חוות דעת בעניינו של הנאשם.

דין והכרעה

עסקין באירוע חמור ביותר, בו **בחר** הנאשם, להפר את חובת הזהירות שהוא חב, כנהג, כלפי הנוסעים ברכבו וככלפי עובי הדרך.

מתחם העונשה ההולם יקבע על-פי סעיף 40ג(א) לחוק העונשין ולפיו יש מקום ליתן משקל לערך או הערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירה ומידת הפגיעה בהם, למידיות העונשה הנהוגה ולנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כאמור בסעיף 40ט.

aczin, כי מדובר, לטעם, באירוע חריג, שכן במרבית המקרים, נהגים מוצאים עצמן מעורבים בעבירות תנואה או בתאותות דרכים, ללא כל מחשבה פלילית מקדימה, מחמת חוסר זהירות או רשלנות רגעית ואילו במקרה שבפני, לא יתכן חולק, כי הנאשם, בהיותו הנהג ברכב, **יהיא מודע לסיכון שנתי**, עת בחר להסיע ברכבו נוסעים מעל המותר, ללא כסאות מתאימים, ללא חגורות בטיחות, ויש לשער כי עשה זאת גם בגין לקביעו לראשונה הרכב בו נהג, אף כי אין לך כל אזכור בכתב האישום.

אם לא די בכך, הרו של אחר התאונה, **בחר** הנאשם להפקיד את הנוסעים ברכבו, אותם סיקן באופן מודע וברוח מהמקום, מבלתי לסייע לנפגעים בתאונה, מבלתי להזעיק עזרה או להמתין לכוחות ההצלה ומבלתי למסור פרטיו לנוהגים המעורבים.

מכאן, שייתכן והיה מקום להגיש נגד הנאשם כתב אישום, שתהא בו התייחסות גם להפקה וגם ליסוד נפשי של אדיישות או פזיות, כגון, על עבירה של סיכון חי אדם בנסיבות חברורה, בגיןו סעיף 332 לחוק העונשין, עבירה מצדיה קבוע עונש מאסר של 20 שנים ובמילויו של כבוד הש' בן יוסף עפ"ת (מחוזי תל אביב) 55499-09-12 לבן נ' מדינת ישראל, מיום 18.10.12: "סעיף 332 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 קבוע למי שעושה דבר מה בכונה לפגוע בנושע בנסיבות חברורה או כדי חברורה ולסקן בטיחותו, דין מאסר 20 שנה...אני יודע את שיקולי התביעה, אני מכיר במקרה זה מודיע נידון המערער רק בבית המשפט לubyteורה בעבירות שבנה נדון, אך בסופו של יום, כך הוועמד לדין, וכך נידון לעונש קל מאוד למשעו, של תשעה חדש מאסר בפועל".

ב ע"פ 6492/12 **שריפ' דיראוי ב' מדינת ישראל**, קבע בית המשפט העליון:

"על מערכת אכיפת החוק להטיל את הסנקציה המתאימה, כדי לאפשר לציבור המשתמשים בדרך הגעה בטוחה למבחן חפצם. בעבירות תעבורה יש משמעות למבחן התוצאה, ויש גם משמעות למבחן התוצאה הפטונציאלית, אפילו לא התמישה".

בעניינו, הסיכון הבלתי סביר שנטל הנאשם, באופן נהיגתו, התmesh בדמות תאונת דרכים, שכן בכך, לא הסתיימה בחבלות גוף משמעותית למי מהמעורבים או לעוברי הדרכ או בקיפוח חי אדם ויש ליתן משקל הולם גם לתוצאה הפטונציאלית זו, כאמור לעיל.

מדובר, לפיך, בנסיבות חמימות, אשר לטעמי, לא ניתן להן המשקל המתאים, בהסדר הטעון שגובש בין הצדדים, גם לאחר שהוסף רכיב של עבادات לתועלת הציבור, שכן, מתחם הענישה הראי, נוכח מכלול הנסיבות, כולל, לשיטתי, גם רכיב של מסר בפועל, לתקופה שבין 60 ימים ועד 4 חודשים, שנitin לרצותו גם בעבודות שירות, מקום בו ימצא הנאשם כשיר לבצען. יותר, כי מסר בעבודות שירות הנהו עונש שיקומו במהותי, כמו עבادات לתועלת הציבור.

באשר לתקופת הפסילה בנסיבות המקירה, הרי שהמתחש ינווע בין 14 חודשים פסילה ועד 18 חודשים פסילה בפועל ואילו הקנס שיש לגזר ינווע בין 2000 ל- 5000 ל' ובנוסף, רכיבים של מסר מותנה ופסילה מותנית.

בע"פ 1958 פלוני נגד מדינת ישראל, קבע בית המשפט העליון את ההלכה בכל הנוגע להסדרי טעון וכך נאמר:

" נקודת המוצא לדיננו היא ההנחה המוסכמת על שופטי בית-משפט זה כי תפקיד גזירת הדין מוטל על שכמו של בית-המשפט. בבאו לזכור את הדין בית-המשפט אחראיות משפטית ומוסרית לעונש שיטול על-ידי (ראו דברי הנשיא שmagר בע"פ 2034/91 פלוני נ' מדינת ישראל [5]), וככלשונו של השופט מ' חסין: "... אין בית המשפט רשאי ומותר להנצל את סמכותו מעליו, והאחריות לעונשה לפתחו היא רובצת" (ע"פ 1289/93 לוי נ' מדינת ישראל (להלן - פרשת יאיר לוי [6]), בעמ' 174). כדי שMOVAK על גזירת הדין, מוטלת על בית- המשפט האחריות להגנה על זכויות הנאשם, מחד גיסא, ולשמירת אינטראס הציבור, מאידך גיסא. קביעת העונש נותרת בידי עלי-פי נקודת האיזון הראوية בין שני אלה. כך בכל הלין פלילי, וכך על דרך העיקרון גם כאשר בא בפני בית-המשפט הסדר טיעון....האינטראס הציבור במובנו הרחב מחייב את בית-המשפט לעודד קיומם של הסדרי טיעון. קיום הסדרי טיעון מאפשר פרישה רחבה יותר של אכיפת החוק ובכך יש כוח מרtauע כשלעצמם, העשי לאזן את אפקט ההקללה בעונש במקרה הקונקרטי....

משמעותנו כל שנitin לומר בשבוחו של הסדר הטיעון שהוא שיקול מרכזי בגזירת הדין, נסייף ונאמר כי כל יתרונותינו אינם חזות הכל, ומוצווים הם על אף אחת של המאזינים. על הקף האחראית מצוים המקרים אשר בהם האינטראס הציבורי יחייב עמידה איתנה של התביעה ללא קיצורי דרך ולא הקלות. אם באלה תערוך התביעה הסדר טיעון, תעמוד היא לביקורתו של בית-המשפט, ויהיה בכך נימוק לדחיתת הסדר הטיעון לעונש. אין להתעלם גם מכך שהסדר טיעון המקל במידה מופרעת בעונש מערער את האמון במערכת האכיפה, פוגע בשוויון בפניו החוק ומעורר חשד של העדפת נאים שיש בידם להשיג ייצוג בעל כישורים וקשרים המועילים להם.... קיומו של הסדר טיעון הוא שיקול מרכזי בשיקוליו של בית-המשפט הגוזר את העונש. ככל, בית- המשפט יראה לקיים את הסדר הטיעון בשל הטעמים הקשורים בחשיבותם ובמעמדם של הסדרי הטיעון. עם זאת תמיד חייב בית- המשפט עצמו לשקל את השיקולים הראויים לעונש, שכן תפקידו ואחריותו אינם אפשרים לו להסתתר מאחרוי גבה של התביעה. במסגרת בחינתו של העונש המוצע יתן בית-המשפט דעתו

על כל שיקולי הענישה הרלוונטיים ויבחן אם העונש המוצע מקיים את האיזון הדרוש ביניהם. בית-המשפט ידחה הסדר טיעון אם ימצא כי נפל גם או פסול ממשמעו כי התביעה. הנחת עבודה ראויה היא כי התביעה עומדת בחזקת התקינות והכשרות, ובית- המשפט יניח כלל כי התביעה, כמופקדת על אינטראס הציבור, פועלת בתום-לב ומשיקולים ענייניים....על בית-המשפט לדוחות הסדר טיעון אם נפל גם ממשמעו כי שיקולי התביעה גם כאשר התביעה פועלה בתום-לב. כך למשל מסכימה המדינה, עומדת מקובלת עלי, כי אם לא נתנה התביעה משקל ראוי לשיקול רלוונטי בין השיקולים הנמנימים עם שיקולי הענישה המקובלים, ידחה בית-המשפט את הסדר הטיעון. מצב זה ניתן למצוא בנסיבות שמתברר בהן למשל שהතביעה לא נתנה כל משקל לקיומו של עבר פלילי ממשמעו לנאים, או כאשר נתנה משקל רב מדי להיעדר עבר פלילי בנסיבות שסוג העבירה ומיהות העבירין בהן אינם מצדיקים התחשבות זאת...וודגש כי גם כאשר בית-המשפט דוחה את הסדר הטיעון בשל אחד הטעמים שמנינו, עליו לזכור את העונש ההולם בשים לב לנסיבות העניין וטור הבאה בחשבו את העובדה כי הנאשם הוודה במסגרת הסדר טיעון. זאת, כאשר הסדר הטיעון נערך בתום-לב וממניעים כשרים מצד התביעה. אשר-על-כן בכלל, יש להניח כי בוגזו את הדין על-פי שיקולים ראויים הפער בין העונש שיגוזר בית-המשפט לבין השัดדים הסכימו עליו לא יהיה עצום ורב. האיזון החדש שיקבע בית-המשפט בגזירת הדין לאחר שדחה את הסדר הטיעון יעשה תוך שקלול בכך של כל שיקולי הענישה כאילו נערך על-ידי הסדר טיעון הולם. גישה זו תביא לענישה מוקלה לעומת זו הצפואה לנאים שלא הוודה במסגרת הסדר טיעון והורשע בעבירה דומה ובנסיבות דומות".

מכאן ואך כי ההלכה היא כי יש לכבד הסדרי טיעון, מצאתי כי הסדר הטיעון שהוצע לפני, אינו עומד בתחום הענישה הראויה ואין בכונתי לכבדו, שכן, האינטראס הציבורי, אינו מקבל בו מענה הולם.

אין ספק בלבבי כי המआשימה פועלה מתוך מניעים כשרים, אף כמפורט לעיל, לא ניתן משקל מספק לחומרת המקרה. אכן, כי נימוקי המआשימה להסדר הטיעון, כמפורט בפרוטוקולים מהימים 29.3.17 ו-17.4.24, היו כי התגלו ליקויים וכי נלקחו בחשבון נסיבותו האישיות של הנאשם, עברו התעבורתי והעדר עבר פלילי.

משמעותן כתוב האישום, בשל אותו ליקויים, לא היה מקום לייחס להם משקל גם ברכיבי הענישה ובאשר לנסיבות אישיות של הנאשם, כפי שיפורט להלן, לא הובאו לפני כל נסיבות אישיות חריגות.

בע"פ 351/07 פלוני ב' מדינת ישראל, עמד כבוד השופט פוגלמן על השיקולים שעלה בית משפט לשקל, כאשר הוא נדרש לאשר הסדר טיעון וקבע כי בין היתר, על בית המשפט לשאול את עצמו מה היה העונש הראויה אלמלא הושג הסדר הטיעון, מה מידת ההקללה שלא זכה הנאשם, מה מידת "הויתור" מבחינתו של הנאשם, לנוכח סיכון ההרשעה, אלמלא ההסדר, הצורך לחסוך את עדותו של נפגע עבירה, האינטראס הציבורי שבחשגת הodiumו של הנאשם, לרבות קבלת אחריות על מעשיו וכן, את אינטראס הסתמוכות של הנאשם, אשר הוודה במסגרת הסדר טיעון, ויתר על זכותו לנויל את ההליך המשפטי.

בחינת המקרה שבפניי על פי פרמטרים אלה, טוביל לדעתו למסקנה כי היה מקום לגזר על הנאשם תקופת מאסר ממושכת יותר ולא בהכרח בעבודות שירות וכן תקופת פסילה ארוכה יותר. באשר לסיכון ההרשעה ויתרונות הנאשם על ניהול ההליך, לא הובאו לפני כל נימוקים שניתנו למדו מהם על כשל מהותי בריאות המआשימה וכן, אכן כי ניתנה לנאים האפשרות לחזור בו מהodiumו והדבר אף צוין מפורשות בסיפה לפרטוקול מיום 29.3.17.

לנסיבות שאין קשרות בביצוע העבירות, לרבות עברו התעבורתי של הנאשם ונסיבותו האישיות, ניתן משקל בקביעות

העונש, במסגרת המתחם האמור, כמו גם לעובדה כי הודה במסגרת הסדר טעון, כמצוות פס"ד פלוני לעיל.

הנאשם, כעולה מטעוני בא כוחו והמסמכים שהוגשו בעניינו, הנה אדם נורטיטיבי, סטודנט, ששירת כלוחם בצה"ל והנו געדר עבר פלילי.

הנאשם נוהג משנת 2005 וצבר לחובתו 4 הרשעות קודמות בתעבורה, האחרונה משנת 2016, בגין נהיגה ב מהירות מופרזת.

הנאשם הביע חרטה על האירוע, לפקח אחריות על מעשיו וביקש כי בית המשפט יתחשב בו.

לאור כל האמור לעיל ולאחר שנתי דעתו לטיעוני הצדדים, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

1. אני דנה את הנאשם ל-60 ימי מאסר, אשר ירוצו בעבודות שירות, על פי האמור בחומרה דעת הממונה על עבודות השירות.

mobaher(lnasem ci am la ibtzu at ubudot hashirut kehalca, yigazr ulio unosh maafer mashi chalofa).

הנאשם יתיצב לתחילת ריצוי מאסרו ביום 26.9.17, עד השעה 00:08.

2. קנס כספי בסך 2000 ₪, אשר ישולם ב-4 תשלומים, שווים ורצופים, הראשון לא יותר מיום 15.10.17.

3. פסילה בפועל במשך 11 חודשים ו-25 ימים, ללא ניכוי פסילה מנהלית.

הפסילה תמנה מיום 24.4.17, רישוון הנהיגה מופקד בתיק.

4. 6 חודשים פסילה על תנאי לפחות 3 שנים.

5. אני דנה את הנאשם ל-6 חודשים מאסר וזאת על תנאי לפחות 3 שנים.

המאסר יכול על גرم תאונת דרכים בגין נהיגה בקלות ראש, עבירות על תקנה 144 (א) (2), (3), (4) לתקנות התעבורה וכן על עבירה של נהיגה בזמן פסילה.

המציאות תעבור עותק הפרוטוקול אל הממונה על עבודות השירות.

הודעה לנוכחים הזכות לערער על גזר הדין תוך 45 יום.

ניתן היום, כ' אלול תשע"ז, 11 ספטמבר 2017, במעמד הנוכחים.